

"Ser cantautor no és escriure lletres"

Després de cinc anys sense entrar en un estudi de gravació, Joan Amèric (Alzira, 1964) presenta un nou disc, 'Obert'. Els dies 6 i 7 d'abril, el cantautor valencià interpreta en directe els seus nous temes a l'Espai de Barcelona.

ARXIU

Què obre amb aquest disc?
—*Obert* és el treball dels últims cinc anys, una invitació a passar dins el paisatge que conté qualsevol proposta de música i paraules, que inclou sentiments, sensacions, reflexions, impressions... Com que és un recull de cançons que s'han fet en un espai de temps relativament dilatat, conté músiques i lletres molt diferents. Cada cançó pot ser més que mai una història diferent tant en la sonoritat com en el contingut de la lletra.

—*Com és que ha trigat tant a treure'l?*

—Ja m'agradaria decidir quan faig els meus discos, si poguera decidir, trauria un disc cada any, que és el que et demanen les discogràfiques. Simplement he tardat cinc anys a tenir suficients cançons que tenia ganes d'ensenyar a la gent. És una cosa molt natural. Moltes vegades un no és l'actor d'aquest procés sinó l'espectador.

—*El tema Cançó de la lluna és un poema de Vicent A. Estellés. Com va ser la tria?*

—Es va produir una trobada, per no dir el tòpic cursi que ella em va trobar a mi. El llibre era obert per un full determinat, la pàgina on es trobava el poema. Jo passava per allà amb una guitarra i ens

vam mirar. Com tots els bons poemes, ja tenen música i només cal intentar saber-la escoltar. Vicent Andrés Estellés en vida ja la va conèixer i em va dir coses que a mi em van emocionar molt. Va ocórrer a Prada. Aquesta cançó la tenia feta d'abans, no l'havia gravada mai i ara l'he volguda recuperar.

—*L'anècdota de com va trobar el poema seria un altre dels sentits d'Obert...*

—Sí, mira, en aquest no hi havia pensat. *Obert* té molts sentits, confirma que aquest concepte va associat a aquest disc. Musicalment, cada cançó és d'un estil, sense buscar-ho expressament en absolut. Fins i tot, més d'un músic hi veia dificultats. Aquest disc, en comparació amb l'anterior, *Ànima*, que era monotemàtic, és molt més obert també de continguts. És com si aplicara una venjança natural a l'anterior. M'agrada la idea d'ensenyar un treball i dir que aquestes cançons estan obertes esperant que algú tinga ganes d'entrar a descobrir coses. Va començar el segle passat i ha acabat aquest. Encara que tècnicament no ha canviat el segle, m'interessava el símbol d'un temps nou. Si el temps és obert, el disc també en això és obert.

—Ara que es refereix al 2000. Com afecta aquesta nova època al cantautor?

—M'interessa el símbol del 2000, però no el de la tecnologia, el missatge oficial no m'interessa gens, ni robots, ni multinacionals, ni neoliberalismes humanitzats per fora i que per dins encara tenen la mateixa genètica que la repressió obrera del segle dinou. El 2000 representa un temps nou, aprofitar-ho per portar-lo a casa, un temps nou perquè les persones siguin més felices, així seria avançar, sense mirar quanta gent s'apunta a Internet. Sempre m'he allunyat d'aquestes coses. Quan s'invente un desordenador jo me'n compraré un. També és important si el missatge oficial va també cap a l'estandardització del món. Per a mi avançar és el contrari, és la biodiversitat humana i cultural. Aprofitem el símbol del 2000 per a pegar la volta al contingut del missatge oficial.

—Com va ser la col·laboració de Sole, de Presuntos Implicados? És la seva primera cançó en català, no?

—I espere que no siga l'última. Amb Sole hi ha molt bona relació a través de Nacho Manó, que ha produït el disc. Jo havia col·laborat en directes de Presuntos Implicados. En aquesta ocasió tot va coincidir perquè ella hi col·laborara. Viu a prop de l'estudi, s'estava a casa perquè estava embarassada. I de seguida es va quedar amb aquesta cançó (*Vine*). Va començar a interessar-se per la lletra, tot i que no entenia el català, ella és de Múrcia, però ja havia entès l'essència de la cançó. La seua participació ha aportat molta bellesa.

—Ismael Ló va dir que no és necessari saber l'idioma per entendre una cançó. No és una mica contradictori per a un cantautor?

—Hi ha un prejudici implícit. Ser cantautor no és escriure lletres. Ser cantautor és cantar unes cançons que tu has fet i que prèviament has sentit i que has anat construint. I quan cantes no només interpretes. Jo dedique molt més temps a fer la música que les lletres. La bellesa és un dels universals comuns que tenim la humanitat i que per damunt de diferències de gust, culturals i tècniques conté una essència que és comuna i és capaç de commoure. La música és una de les dipositàries de bellesa que més coneixem els humans. I jo diria més, la melodia. Després ve l'intent d'explicar a través de l'element més racional, la lletra. I que quan la interpretes ha de ser veritat. Sentir-la. He sentit cançons japoneses que m'han commogut molt més que algunes catalanes, és clar que hi ha més casos de l'exemple contrari. Cantar en català és una reafirmació de la meua condició de cantautor i de ciutadà d'una cultura xicoteta que lluita per sobreviure.

—Quina evolució ha vist des dels seus inicis amb el grup Califat fins el seu darrer disc, Obert?

—És directament una mutació. Al grup Califat el nostre mètode de treball era assembleari. Reconec que component no funciona o jo no sé portar-lo. Humilment crec que l'evolució és evident. Són uns quinze anys, no representa un gran mèrit evolucionar. Es noten els anys que han passat. En realitat és com la figura geomètrica de l'espiral. És un bon exemple per explicar l'evolució d'algú que sempre treballa partint de l'actitud. Com és el mateix encara que es vaja movent. La qüestió no és cap a on tires, sinó fer-se un aliat constant de la inquietud.

—I una vegada trobada una posició, no hi ha el risc d'acomodar-s'hi?

—Potser sí, però també hi ha gent que no s'acomoda mai. Perquè, per tenir èxit comercial? Si em costa traure un disc! No m'agrada quasi res del que faig i per ensenyar un treball m'ha d'agradar moltíssim. Dubte que em posara a fer cançons com xurros. Ara, això no m'ha impedit estar dins de les llistes del nostre xicotet país. Gràcies a Déu!, bé, gràcies a les persones que han comprat els meus discos.

Bea Cabezas

"La bellesa és un dels universals comuns que tenim la humanitat i que per damunt de diferències de gust, culturals i tècniques conté una essència que és comuna i que és capaç de commoure."

